

We kijken terug & vooruit

2024
2025

**ZORG- &
VEILIGHEIDSHUIS**
MIDDEN-BRABANT

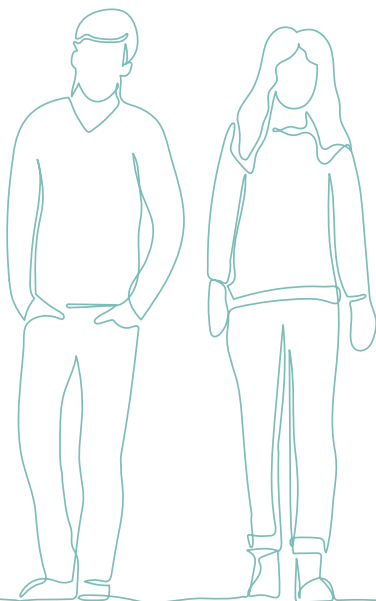

Scan de qr code om
de podcast
te beluisteren

Wist u dat?

Onze podcasts een inkijkje geven in ons dagelijks werk? Zoals deze, waarin TCC-regisseur Marinella en Irma van Wonen Breburg vertellen hoe ze het verschil maakten voor een man en zijn omgeving.

**ZORG- &
VEILIGHEIDSHUIS**
MIDDEN-BRABANT

Inhoud

Voorwoord	3
Ons werkgebied	5
Facts & Figures	6
Criminoloog doet rondje langs gemeenten	10
Het systeem loop helemaal vast	12
Binnen de juridische kaders is veel mogelijk	14
Team REG biedt de leukste baan, in het leukste team (zegt team REG)	16
Toen ben ik gaan kraken en in tentjes gaan wonen	18
Een flinke stap vooruit in de aanpak van mensenhandel	20
We weten elkaar makkelijk te vinden	21
Het is nu echt ons overleg geworden	22
De nieuwe Samenwerkingsagenda moet echt van het netwerk zijn	24
Tijdig opschalen voorkomt onnodige escalatie	26
Beter onderbouwd kiezen voor plustaken	28
Wijkrechtspraak is beter voor de burger	30
We zijn er niet om jongeren te pampieren	32
Management + contactgegevens	34
Onze samenwerkende partners	35

Theo Weterings en John van de Rijt zien veel afkomen op het Zorg- en Veiligheidshuis:

‘We moeten samen op zoek naar creatieve oplossingen’

Theo Weterings en John van de Rijt

Voor de Zorg- en Veiligheidshuizen is 2025 een bijzonder jaar. Het markeert het einde van de looptijd van de Meerjarenagenda 2021-2024. En ook het begin van een nieuw Landelijk Kader, waarin de ambities voor de komende vijf jaar zijn vastgelegd. Reden om vooruit te kijken met de Tilburgse burgemeester Theo Weterings en John van de Rijt van het Openbaar Ministerie.

Uitgangspunt voor het Landelijk Kader is de Wet gegevensverwerking samenwerkingsverbanden (WGS), die in maart 2025 van kracht wordt. Zowel in die wet als in het kader lijkt meer dan voorheen nadruk te liggen op veiligheid. Herkent u dat?

John: “Het gevoel van veiligheid in de samenleving is minder geworden en de roep om maatregelen groter. Die veranderde maatschappelijke realiteit zie je terug in het nieuwe kader. Maar ik zie de inhoud vooral als een aanscherping van de focus die er al is. De kracht van het Zorg- en Veiligheidshuis is juist blijvend verbinden van veiligheid en zorg, we hebben elkaar als partners hierin keihard nodig. Het kader en de WGS doen recht aan waar we al mee bezig zijn in de Zorg- en Veiligheidshuizen.”

Theo: “Ik herken dat. Tegelijk wil ik pleiten voor het behoud van de balans tussen zorg en veiligheid. Door jaren van bezuinigingen in de geestelijke gezondheidszorg worden mensen met psychische problemen niet tijdig geholpen. We zien meer mensen met verward gedrag, wat een onevenredige druk legt op de politie.

lees verder op volgende pagina »

Zo wordt een zorgprobleem een veiligheidsprobleem. Overigens werken we hier in de veiligheidsregio met subsidie aan een proef met de aanwezigheid van de zogeheten witte kolom in de meldkamer. Dan kan naast de politie iemand met GGZ-deskundigheid beslissen wat te doen met een melding over een persoon met verward gedrag.”

Het capaciteitsgebrek in de zorg komt ook aan bod in het Landelijk Kader. Als oplossing wordt genoemd betere samenwerking binnen de Zorg- en Veiligheidshuizen en het maken van scherpere keuzes. Wat vindt u daarvan?

Theo: “Volgens mij is die samenwerking al goed. Laten we in de toekomst als netwerkpartners vooral met elkaar in gesprek blijven over wat er gezien de omstandigheden mogelijk is.”

John: “De Zorg- en Veiligheidshuizen hebben veel bereikt. Ik denk dat we ons er sterk voor moeten maken dat dit behouden blijft. Ik ben het met Theo eens dat we samen op zoek moeten naar creatieve oplossingen. Ik zie ook dat de wil er is om dat te doen.”

Zien jullie meer samenwerking tussen de vier Zorg- en Veiligheidshuizen in het arrondissement Zeeland-West-Brabant als een oplossing?

John: “Onze cliëntèle en ook ons aanbod beperkt zich niet tot gemeentegrenzen. In die zin denk ik dat meer samenwerking zeker voordelen heeft. Ook heeft het OM er belang bij dat Zorg- en Veiligheidshuizen op een meer eenduidige manier gaan werken. Ik merk dat de managers van de vier Zorg- en Veiligheidshuizen elkaar goed weten te vinden. Ze bespreken op een prettige manier wat ze van elkaar kunnen leren, welke methodieken uitwisselbaar zijn en wat ze samen kunnen oppakken. Dat helpt enorm. Tegelijkertijd zie ik dat de problematiek in Zeeland heel anders is dan in Midden-Brabant.”

**‘WE ZIEN MEER MENSEN
MET VERWARD GEDRAG,
WAT EEN ONEVENREDIGE DRUK
LEGT OP DE POLITIE’**

Theo: “Het is altijd goed om nog eens te kijken of we dingen in elkaar kunnen schuiven. Tijdens het overleg dat we binnen het arrondissement voeren over zorg en veiligheid wordt daar ook over gesproken. Ik ben een voorstander van afstemmen, maar niet van uniformiteit. Daarvoor is de schaal van het arrondissement te groot. Bovendien is het fijn als er nog een beetje ruimte is voor couleur locale.”

Wat ziet u nog meer op de Zorg- en Veiligheidshuizen afkomen?

Theo: “In gemeenteland noemen we 2026 het ravijnjaar. Door allerlei ontwikkelingen verwachten gemeenten vanaf volgend jaar fors minder inkomsten. Dat gaat ook doorwerken in de Zorg- en Veiligheidshuizen. De noodzaak om kritisch te blijven op de kosten en te kijken hoe we nóg beter kunnen samenwerken, wordt daardoor des te groter.”

John: “Een ontwikkeling die ik belangrijk vind om te benoemen, is het toenemend aantal kwetsbare mensen en jeugdigen die in de ondermijnende criminaliteit terechtkomen. Het is onze taak als OM om grenzen te stellen, maar je moet deze jongeren ook kansen bieden. Dat doen we met het programma Preventie met Gezag. Elke jongere die je weg kunt houden uit de ondermijnende criminaliteit, is er één.”

Wat wilt u alle betrokkenen bij het Zorg- en Veiligheidshuis Midden-Brabant meegeven?

John: “In Midden-Brabant zie ik een heel stevig samenwerkingsverband. Ik ben trots op wat daar gebeurt.”

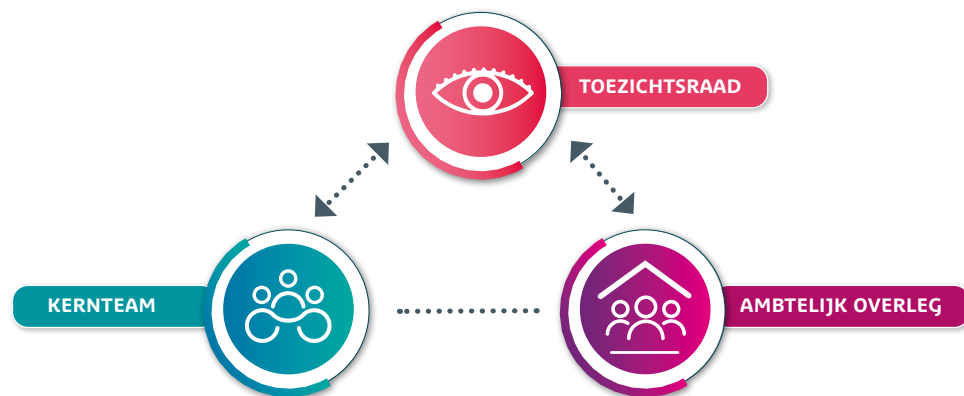
Theo: “Bij de Toezichtsraad zijn er flink wat wisselingen van de wacht geweest. Ik wil alle nieuwe leden welkom heten en de vertrekkende leden meegeven dat ik hun inbreng altijd zeer heb gewaardeerd. Daarnaast bedank ik de medewerkers van alle netwerkpartners voor hun inspanningen in de gezamenlijke aanpak van zorg en veiligheid.”

Overlegstructuur

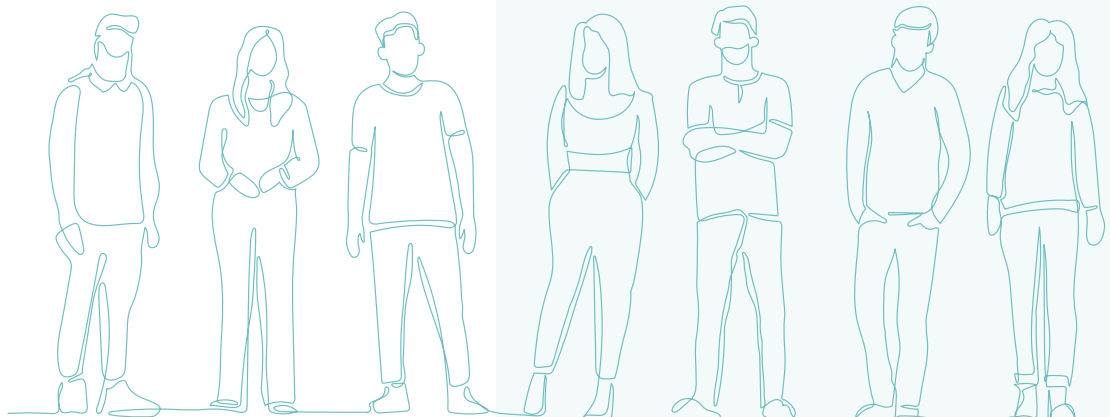
Zorg- & Veiligheidshuis Midden-Brabant

Scan de qr code, scroll door naar de downloads, daar vind je een uitgebreide versie van de overlegstructuur

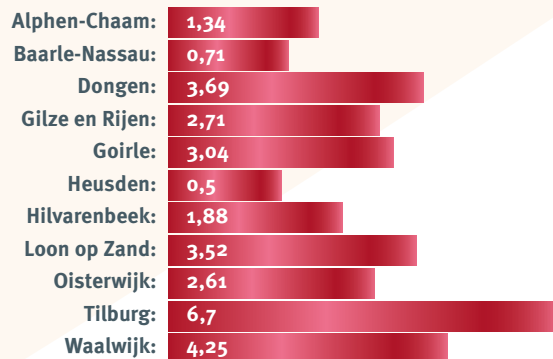

Ons werkgebied

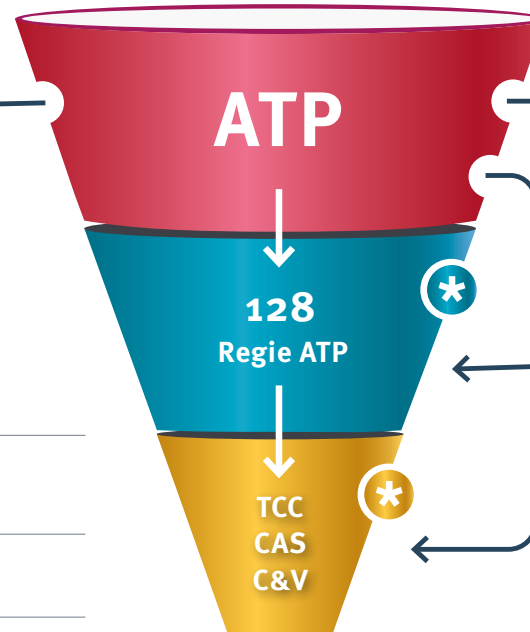

*** Aantal meldingen per 1000 inwoners per gemeente in 2024**

1905
Worden
doorgezet naar
netwerkpartner

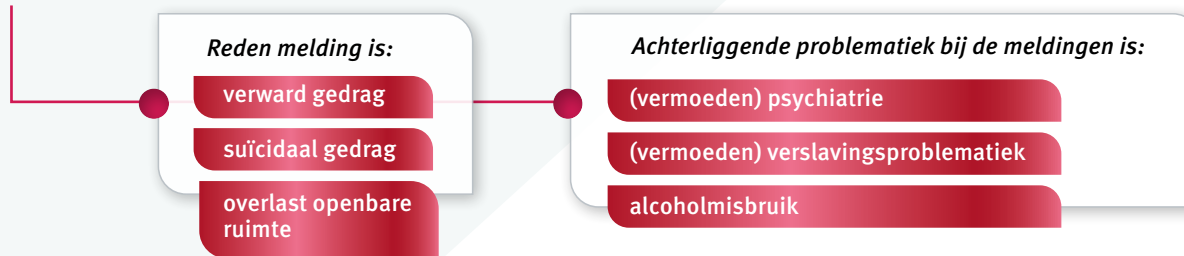

126
Advies aan melder

171
Meldingen over personen die al
'in aanpak' zijn bij ATP of TCC

- Triage door Advies- en Triagepunt (ATP)
- Kortdurende inzet/regie door informatieregisseur
- Regie door Team Complexe Casuïstiek (TCC), Team CAS (Coördinatie Analyse Systematische interventie) of Toegang Coördinatie & Veiligheid (C&V)

* Top 3 van meldingen:

* Regie door het Advies- en Triagepunt

Instroom in 2024 → 76

- 83% (vermoeden) psychiatrie
- 59% (vermoeden) verslaving
- 27% (dreigend) dak- en thuisloos
- 17% (vermoeden) (L)VB
- 25% schulden

Doorlooptijd
gemiddeld → 69 dagen (bijna 10 weken)

* Team Complexe Casuïstiek

Lopende casussen → 97

Waarvan instroom in 2024 → 12

- 83% (vermoeden) psychiatrie
- 50% (vermoeden) verslaving
- 33% (dreigend) dak- en thuisloos
- 17% (vermoeden) (L)VB
- 33% schulden

Doorlooptijd
gemiddeld → 1068 dagen
(3 jaar en 11 maanden)

Levensloopaanpak

26 geïnccludeerd (geweest)

13 instroom

- 100% (vermoeden) psychiatrie
- 92% (vermoeden) verslaving
- 69% (dreigend) dak- en thuisloos
- 39% (vermoeden) (L)VB
- 46% schulden

POK-middelen naar personen met verward gedrag

Nummer één reden om een melding te doen is 'verward gedrag'. Er is dan ook veel capaciteit nodig voor personen met verward gedrag.

Daarom is besloten de zogenoemde POK-middelen (bedoeld voor verbetering van de rechtsbescherming binnen gemeenten) in te zetten voor mensen met verward gedrag. Met het geld is extra personeel aangenomen, dat zich richt op advies, beleid en regie voor deze doelgroep. Zo zijn er binnen het team Complexe Casuïstiek en Re-integratie ex-gedetineerden (CC&R) extra regisseurs aangenomen en is er sinds 2022 een adviseur personen met verward gedrag.

De aanpak gericht op mensen met verward gedrag kent allerlei uitdagingen. Voorbeelden zijn gebrek aan passende woonplekken, stagnerende samenwerking en een toename van onrust door de heftigheid van de problematiek. Het team zorgt dat onderwerpen (landelijk) geadresseerd worden en probeert op regionaal niveau samenwerking en mogelijkheden te creëren.

Onze mensen & onze samenwerkingen

Re-integratie ex-gedetineerden

Aantallen gedetineerden per gemeente

ALPHEN-CHAAM	4
BAARLE-NASSAU	3
DONGEN	14
GILZE EN RIJEN	14
GOIRLE	5
HEUSDEN	20
HILVARENBEEK	2
LOON OP ZAND	11
OISTERWIJK	19
TILBURG	337
WAALWIJK	41

Wijkrechtspraak Tilburg:

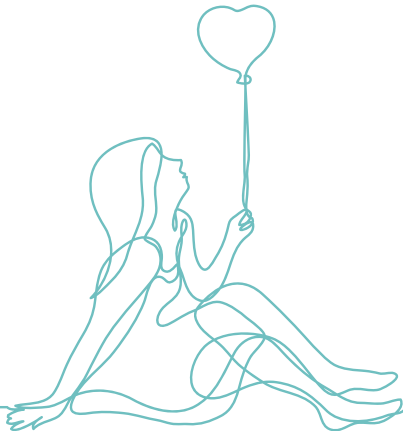
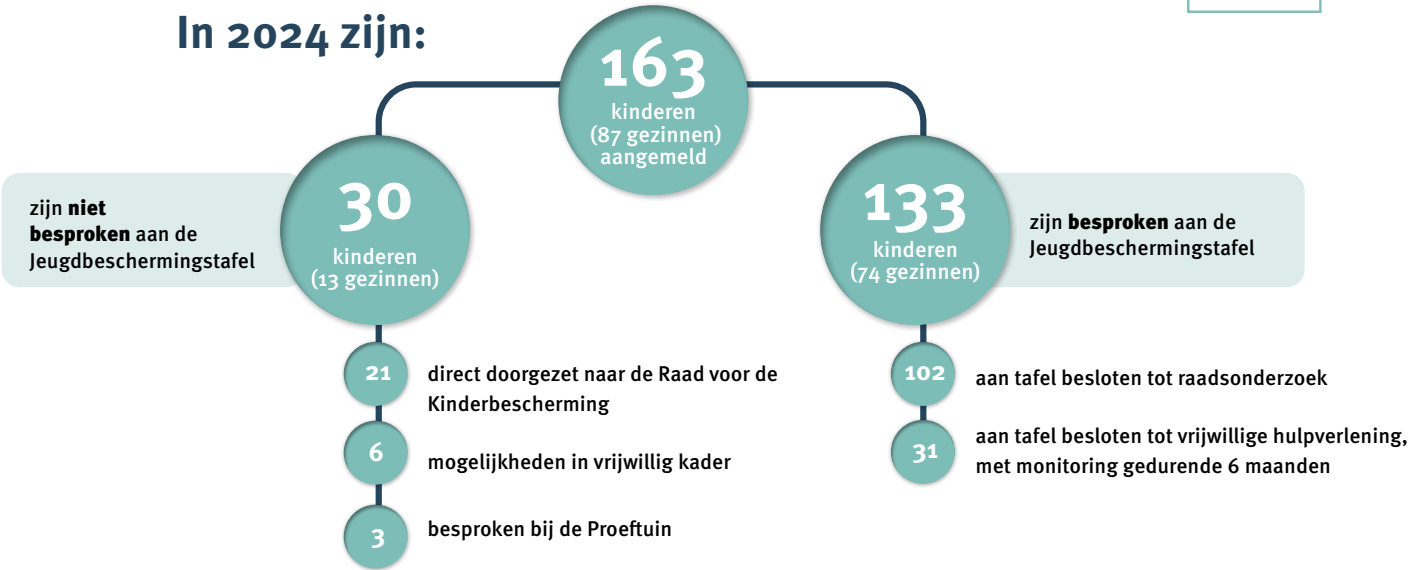
	Noord	West	Totaal
Schulden	149	105	254
Echtscheiding	4	10	14
Schoolverzuim preventief	7	30	37
Schoolverzuim zittingen	1	1	2
Straf 18+	17	14	31
Straf 18-	1	0	1

Jeugdbeschermingstafel

Voor informatie over de Jeugdbeschermingstafel: scan de QR-code, scroll door naar Casus aanmelden en kies voor ‘Aanmelding Jeugdbeschermingstafel’.

In 2024 zijn:

Veilig Publieke Taak:

Jaar 2024	(non) Verbale agressie	Persoonlijke bedreiging	Fysieke agressie	Totaal aantal meldingen
Totaal aantal meldingen	6 (non) verbaal	3 persoonlijke bedreiging	3 fysieke agressie	12 in totaal

Criminoloog doet rondje langs gemeenten:

‘Tijdens het gesprek zijn we diep op de
getallen ingegaan’

**Margo Jansen, criminoloog bij het Zorg- en
Veiligheidshuis Midden-Brabant, is bezig
aan een rondje langs de gemeenten. Zo
had ze in september 2024 in Dongen een
gesprek met onder andere procesregisseur
Melina Heilbron. Die vindt ‘het rondje’ heel
waardevol: “Margo heeft een beeld van
wat er speelt bij álle gemeenten.
Dat leerde ons dat wij niet de enige
zijn die tegen bepaalde dingen aanlopen.”**

Als procesregisseur houdt Melina zich in Dongen bezig met complexe casuïstiek: “Als het escaleert, dan kom ik aan bod.” De mensen van het Zorg- en Veiligheidshuis weet ze goed te vinden. Ze vraagt hen geregeld om advies of nodigt hen uit voor een casusoverleg. “Ik ben iemand die regelmatig even belt met een regisseur, of met iemand van Veilig Thuis bijvoorbeeld.”

Margo hoeft haar niet uit te leggen hoe het Zorg- en Veiligheidshuis werkt, alhoewel dat wel een onderwerp is dat aan bod kan komen tijdens het rondje. “We bespreken ook hoe de samenwerking verloopt en waarvoor we samen aan de lat staan”, zegt de criminoloog.

De aanleiding voor haar rondgang langs gemeenten was het halfjaarlijkse overzicht dat ze hen altijd stuurt. Daarin staat hoeveel meldingen en informatieverzoeken er bij het Zorg- en Veiligheidshuis binnenkomen over hun inwoners.

Margo Jansen, criminoloog

Margo presenteerde de cijfers tijdens het rondje voor het eerst in de vorm van een visueel aantrekkelijke factsheet. “Dat maakt de informatie aantrekkelijker en makkelijker te duiden, echt super”, zegt Melina.

Informatiebehoefte

“De respons op de cijfers van voorgaande jaren was beperkt”, zegt Margo. “Daarom besloten we bij de gemeenten langs te gaan. Er gaat altijd iemand met me mee: manager Carine van Oostveen, manager in opleiding Laurie de Vroom of beleidsmedewerker Mariëlle Jansen.

lees verder op volgende pagina »

‘Op verzoek van Dongen ga ik nu een analyse maken op wijk- en buurtniveau’

Tijdens het rondje spreken we met onze contactpersoon, de burgemeester en de wethouder sociaal domein. Een belangrijk doel is te weten komen of mijn overzicht voldoet aan hun informatiebehoefte.”

Zo bleek in Dongen de vraag te leven of in sommige delen van de gemeente meer complexe casuïstiek speelt dan in andere. “Daarom ga ik nu voor alle gemeenten een analyse maken op wijk- en buurtniveau, zodat ze weten aan welke gebieden ze extra aandacht moeten besteden.” Ook leeft in Dongen het vermoeden dat een toenemend aantal mensen vanuit centrumgemeente Tilburg naar de omliggende dorpen trekt, op zoek naar woonruimte. Margo gaat nu kijken in hoeverre dat in de cijfers is terug te zien.

Ze vertelt: “Tijdens het gesprek in Dongen zijn we best diep op de getallen ingegaan. We hebben bijvoorbeeld vastgesteld dat er een verschil zit tussen ons overzicht en de cijfers die de politie in de wekelijkse burgemeestersrapportage aanlevert. Dat komt doordat wij uitgaan van degenen die ingeschreven staan in Dongen en de politie het grondgebied van de gemeente als uitgangspunt neemt. Zo kan het gebeuren dat in de door mij aangeleverde cijfers niets is terug te vinden over een Tilburger die regelmatig overlast veroorzaakt in Dongen.”

Monitor 2-meting

Naast de cijfers vormde de Monitor 2-meting onderwerp van gesprek. Die geeft de voortgang aan die de netwerkpartners binnen het Zorg- en Veiligheidshuis hebben geboekt op de doelen uit de Landelijke Meerjarenagenda 2021 - 2024. Melina: “Zo hebben we geconstateerd dat in de meldingen over Dongense mensen met verward en onbegrepen gedrag, het aandeel 80-plussers relatief hoog is. Vervolgens hebben we besproken hoe zij de juiste hulp kunnen krijgen. Margo: “Ook hebben we het gehad over de persoonsgerichte aanpak jeugd. Melina wist niet hoe ver we daar al mee waren.”

De procesregisseur, burgemeester Hans Slagboom en zorgwet- houder Denise Kunst-van Suijlekom vonden het gesprek met Margo en - in dit geval Mariëlle - heel waardevol. Melina: “Het was goed voor de bestuurders om op sommige punten wat meer duidelijkheid te krijgen.”

De Dongense procesregisseur is een groot voorstander van fysieke ontmoetingen tussen vertegenwoordigers van netwerk- partners. “Zo heb ik laatst een dagje meegedraaid bij het Crisis Interventie Team en was ik aanwezig bij een overleg van proces- regisseurs in De Langstraat. Margo ontmoet ik regelmatig bij de gezamenlijke sessies Kernteam & Ambtelijk Overleg. Ik vind het sowieso goed om wat vaker bij elkaar op locatie te werken en fysiek contact te hebben met al die verschillende disciplines.” Margo vult aan: “We moeten constant investeren in de samen- werking. Het ‘rondje’ helpt daarbij. We hebben dan ook besloten dit elke twee jaar te gaan doen, of eerder als het bestuur daar behoefte aan heeft.”

Melina Heilbron, procesregisseur

Politie Stijn Timmers kritisch over
capaciteitsgebrek in de zorg:

‘Het systeem loopt helemaal vast’

Het aantal zorgmeldingen, vooral over verwarde personen, blijft toenemen. Het is slechts een van de zorgwekkende trends die politiemann Stijn Timmers signaleert in de regio. Over de samenwerking in Midden-Brabant is hij positief: “Dat is onze grote kracht.”

Stijn Timmers is operationeel specialist bij het politiedistrict Hart van Brabant. Samen met tien collega's, een relatief grote club, houdt hij zich bezig met zorg en veiligheid. “Wij trekken als politie Hart van Brabant een vrij grote broek aan in vergelijking met andere districten.” En dat is volgens hem ook nodig: “Zorgmeldingen vormen een steeds groter onderdeel van het politiewerk.”

Onder de loop

Een zorgmelding is een melding gedaan door een professional, waaraan zowel een veiligheids- als een zorgaspect zit. De meeste zijn afkomstig van politiemensen. Stijn: “De administratieve ondersteuners in mijn team voorzien die meldingen van nuttige informatie. Ook zorgen ze ervoor dat deze meldingen op de juiste plek terechtkomen, bij Veilig Thuis of het Advies- en Triagepunt (ATP) van het Zorg- en Veiligheidshuis.” Daarnaast nemen Stijn en zijn collega's wekelijks alle zorgmeldingen nog eens onder de loop: “We checken bijvoorbeeld of het niet steeds om dezelfde persoon gaat en of signalen op de juiste wijze bij de juiste netwerkpartner terecht zijn gekomen.”

Zo komen processen aan het licht die voor verbetering vatbaar zijn. Veel onderwijsprofessionals denken bijvoorbeeld dat alle zorgmeldingen over jeugd- en thuisheren bij Veilig Thuis, maar dat is niet het geval. Stijn: “Die organisatie gaat over geweld in afhankelijkheidsrelaties, zoals kindermishandeling. Dus als je je zorgen maakt om een jongen die steeds maar winkeldiefstallen pleegt, moet je niet dáár zijn.” Het risico van zo'n verkeerde adressering is dat een zorgmelding dan niet of niet snel genoeg op de juiste tafel belandt. Daarom brengen mensen van het Zorg- en Veiligheidshuis nu de beste route onder de aandacht bij onderwijsprofessionals. “Halverwege 2025 moet dat proces goed lopen.”

[lees verder op volgende pagina »](#)

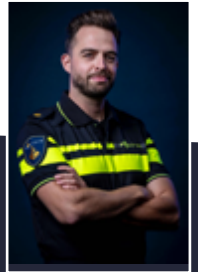
Stijn Timmers

‘We hebben meiden gehad die midden op de openbare weg zichzelf snijden’

Trends verwarde personen

Door alle zorgmeldingen uit te lezen, worden trends zichtbaar. Een zorgwekkende ontwikkeling in 2024 was het relatief grote aantal meldingen over suïcidepogingen van meisjes of jonge vrouwen in de openbare ruimte. “We hebben meiden gehad die midden op de openbare weg zichzelf snijden in polsen en hals en allerlei andere manieren verzinnen om zichzelf pijn te doen. De GGZ hanteert voor deze vorm van zelfverwonding autonomie bevorderend beleid. Dit betekent dat deze meiden niet worden opgenomen na zulke heftige incidenten, die impact hebben op het veiligheidsgevoel van omstanders.”

Een trend waar ook landelijk aandacht voor wordt gevraagd, is het toenemend aantal zorgmeldingen over verwarde personen. Stijn wijst op het aantal crisisbedden in de regio voor dit soort mensen, dat is teruggebracht van 50 naar 35. “Het systeem loopt helemaal vast.” Ook een gebrek aan huisvesting en de makkelijke beschikbaarheid van drugs, leiden tot meer zorgmeldingen.

Meer blauw op straat

Ondanks alles blijft de politie zich samen met netwerkpartners onverminderd inzetten voor mensen met complexe casuïstiek, het liefst voordat de boel escaleert. Intussen wordt ook nagedacht over hoe je verwarde personen effectiever kan helpen. “Zo hopen we dat we een pilot mogen gaan draaien in ons district, in samenwerking met de GGZ, het Crisis Interventie Team en onze meldkamer.” Het doel van deze proef is om bij meldingen over verwarde personen meteen de juiste vervolgactie in te kunnen zetten. “Verder ben ik een groot voorstander van een politie die nog wijkgerichter en preventiever werkt dan nu het geval is, naast de meer reactieve noodhulp die natuurlijk onmisbaar blijft. Proactief valt er nog veel meer te doen, hoewel Preventie met Gezag* op veel vlakken ook voorziet in zo’n aanpak.”

In het algemeen is Stijn heel positief over hoe de samenwerking binnen het zorg- en veiligheidsdomein in Midden-Brabant is geregeld. “Zo is er veel contact tussen de Toegang en onze basisteams, die actief zijn in een bepaald gebied. De manier waarop we hier in de regio samenwerken is onze grote kracht. Daardoor hebben we in vergelijking tot andere delen van Nederland nog relatief weinig zorgmeldingen.”

*Meer over Preventie met Gezag is te lezen op pagina 32 en 33

‘Binnen de juridische kaders is veel mogelijk’

Vanaf maart 2025 is de Wet gegevensverwerking door samenwerkingsverbanden (WGS) van kracht. Deze heeft gevolgen voor de samenwerking binnen het Zorg- en Veiligheidshuis Midden-Brabant (ZVHMB). Een werkgroep bereidt de invoering van de nieuwe wet voor. Esther Lam en Raymond van der Put leggen uit waarom dit belangrijk is.

De werkgroep bestaat uit vertegenwoordigers van partners die samenwerken binnen het Zorg- en Veiligheidshuis. De leden buigen zich over het zorgvuldig verwerken van informatie over personen die worden besproken, en wat de komst van de WGS betekent voor die gegevensverwerking.

Een gevolg van de WGS is dat het convenant, waarop de samenwerking binnen het Zorg- en Veiligheidshuis is gebaseerd, moet worden vernieuwd. Hetzelfde geldt voor het privacyprotocol. Raymond van der Put, privacyfunctionaris bij de politie-eenheid Zeeland West-Brabant, vindt het waardevol dat de netwerkpartners samen de inhoud van het nieuwe convenant en het protocol voorbereiden. “Door iedereen aan de voorkant bij dit proces te betrekken, voorkom je dat ze aan de achterkant volop met de rode pen door zo’n tekst gaan. Deze manier van werken is best bijzonder en levert uiteindelijk tijd én kwaliteit op.”

Elkaar nodig

De werkgroep komt sinds mei 2024 regelmatig bijeen onder leiding van Esther Lam van &jeugd. Zij en haar collega Jolanda Huitema hebben ruime ervaring met het opstellen en beoordelen van samenwerkingsconvenanten. Het doel van de bijeenkomsten is om gezamenlijk te komen

Esther Lam

Raymond van der Put

lees verder op volgende pagina »

tot een nieuw convenant. Ook voert de werkgroep een Data Protection Impact Assessment (DPIA) uit. Dit instrument brengt vooraf de privacy risico's van gegevensverwerking in kaart en laat zien hoe je die kunt verminderen.

In de kern draait het in de werkgroep steeds om dezelfde vraag: hoe kun je zo goed mogelijk samenwerken – door gegevens te delen en te verwerken – en tegelijk de inbreuk op de privacy van cliënten zo veel mogelijk beperken? Esther: “Er is binnen het ZVHMB veel aandacht voor dit thema. Daardoor zijn netwerkpartners zich ervan bewust dat je elkaar nodig hebt om processen als deze scherp te krijgen. Natuurlijk is het opstellen van een nieuw samenwerkingsconvenant en privacy protocol zoeken met elkaar. Wat is mijn rol? Hoe werkt het in de praktijk? En wat vinden we daarvan? Maar ik vind dat we samen mooie sla-gen maken.”

Beperkt aantal netwerkpartners

De invoering van de WGS brengt geen grote veranderingen met zich mee. Esther: “De wet legitimeert vooral de bestaande verbinding tussen zorg- en veiligheidspartijen en de hiervoor benodigde gegevensverwerking. Wel zijn er een paar aanscherpingen.” Een belangrijk verschil is dat de WGS de verantwoor-

delijkheid voor zorgvuldige gegevensverwerking neerlegt bij een beperkt aantal netwerkpartners, te weten de overheidsorganisaties binnen het samenwerkingsverband.

Wat ook verandert met de WGS, is dat voor de basistaak niet meer elke netwerkpartner vast onderdeel uitmaakt van het Zorg- en Veiligheidshuis. De WGS wijst de deelnemers van het samenwerkingsverband aan. Esther: “Andere partners die niet als deelnemer zijn aangewezen, worden alleen betrokken in het delen en verwerken van gegevens als ze een rol hebben in het plan van aanpak voor een cliënt. Zij kunnen dan als een incidentele deelnemer aansluiten bij zo'n casus.”

Terechte klachten

De WGS richt zich alleen op de zogenoemde basistaak van het Zorg- en Veiligheidshuis, die in deze nieuwe wet omschreven staat. Daarnaast zijn er zogenaamde plustaken, zoals in Midden-Brabant wijkrechtspraak en het project koppelvlakken, die bij het ondersteunend bureau van het ZVHMB belegd worden. De basis- en plustaken moeten goed van elkaar worden gescheiden. Een gevolg van dit onderscheid is dat

bijvoorbeeld de politie informatie – onder voorwaarden – alleen mag delen bij uitvoering van de basistaak. Op deze manier wordt voorkomen dat gegevens op onjuiste gronden worden gedeeld.

Raymond legt aan de hand van een voorbeeld uit waarom dat van belang is. “Stel er is een huurder met verward gedrag die overlast veroorzaakt voor omwo-

nenden. Meldingen die buurtbewoners bij de politie doen, worden nogal eens onrechtmatig verstrekt aan woningbouwcoöperaties. Die kan deze gegevens gebruiken om via de rechter de huurovereenkomst op te zeggen. In de praktijk leidt dat nogal eens tot terechte klachten, waar-bij de huurder of diens advocaat zich afvraagt hoe de coöperatie aan zulke informatie komt en op basis waarvan.”

Hij hoopt dat de aanscherping van convenant en protocol collega's meer duidelijkheid biedt. “En als we samen die juridische kaders goed hebben weggezet, dan is er nog steeds heel veel mogelijk.”

‘DEZE MANIER VAN WERKEN
IS BEST BIJZONDER EN LEVERT
UITEINDELIJK TIJD
ÉN KWALITEIT OP’

Coördinerend Functionaris Gegevensbescherming

Volgens de WGS moet elk Zorg- en Veiligheidshuis een Coördinerend Functionaris voor Gegevensbescherming aanstellen. Deze ziet toe op naleving van de AVG (Algemene Verordening Gegevensbescherming) en gaat privacy audits uitvoeren. Ook is diegene aanspreekpunt voor de functionarissen gegevensbescherming van de netwerkpartners. De Coördinerend Functionaris Gegevensbescherming gaat per 1 maart aan de slag. Hij of zij wordt gekozen uit degenen die werken als functionaris gegevensbescherming bij een overheidsorganisatie binnen het samenwerkingsverband.

‘Team REG biedt de leukste baan, in het leukste team’ (zegt team REG)

Ad, Inge en Signald

Bij het driekoppige team Re-integratie ex-gedetineerden (REG) komt op termijn een plek vrij. Ad Vandijck stopt eind 2025. Hij en zijn collega's Inge van Hettema en Signald Pourier vertellen met enthousiasme over hun werk en hoe het zich heeft ontwikkeld. "Het is een fantastische job. Je kunt echt het verschil maken."

Het leukste vinden ze de gesprekken met cliënten in de Penitentiaire Inrichting (PI). "Dat zijn de krenten in de pap", zegt Inge. Net als haar twee collega's bezoekt ze afwisselend de drie PI's in de regio: Vught, Grave en Dordrecht. Bijna elke dinsdag of woensdag is iemand van team REG van het Zorg- en Veiligheidshuis daar te vinden voor gesprekken met Midden-Brabantse gedetineerden.

Inwoners van Tilburg en omgeving die na detentie hier willen terugkeren, zitten soms ook vast in een PI buiten de regio. Ze krijgen dan niet vanzelfsprekend bezoek van een medewerker van team REG. Signald: "Nu sturen we deze gedetineerden brieven, maar daar reageren ze doorgaans niet op. Zit iemand vast in Middelburg, dan kan hij – het gros van de cliënten is man – elke dinsdag online spreken met een van de drie. Ad: "Onze stagiair onderzoekt nu of we ook digitaal kunnen gaan overleggen met cliënten in andere PI's buiten de regio."

Signald vervolgt: "Gedetineerden die in een van de drie regio-PI's verblijven, nodigen wij áltijd uit voor een gesprek: of ze nu twee weken of twee jaar moeten zitten." Bijna honderd procent gaat in op deze uitnodiging. Sommige cliënten staan in eerste instantie enigszins argwanend tegenover de mensen van team REG. Signald: "Het eerste wat ze dan zeggen, is dat ze zich beroepen op hun zwijgrecht." Ad: "We maken in zo'n geval duidelijk dat we geen onderdeel zijn van 'de blauwe keten', dat we niet van politie of justitie zijn. En dat niks hoeft."

[lees verder op volgende pagina »](#)

Vijf basisvoorwaarden

Het aanbod van team REG is gericht op het voorkomen of beperken van onnodige detentieschade. Signald: “Tijdens het gesprek halen we hulpvragen op. Ook proberen we de gedetineerden in hun kracht te zetten, zodat ze zelf dingen gaan regelen.” Zaken waarover cliënten zouden moeten beschikken als ze eenmaal buiten staan, zijn een geldig identiteitsbewijs, onderdak, een inkomen, een zorgverzekering en zo nodig passende zorg. Dit noemen ze de vijf basisvoorwaarden. Wat ook helpt, zijn betrouwbare mensen waar de gedetineerden na hun vrijlating op kunnen terugvallen.

De drie proberen ervoor te zorgen dat zo snel mogelijk aan de basisvoorwaarden wordt voldaan. Inge: “Het aanvragen van een identiteitsbewijs voor iemand kunnen we bijvoorbeeld al faciliteren terwijl diegene nog in detentie zit. De kosten hiervan betalen we uit ons maatwerkbudget.” Ook maken ze voor de gedetineerden vaak een afspraak voor het aanvragen van een uitkering op dag één na hun vrijlating. Signald: “Tenminste enkele van de basisvoorwaarden moeten binnen 48 uur zijn geregeld. Anders is de kans op terugval heel groot.”

Samenwerking netwerkpartners

Om tijdig een op de persoon afgestemd aanbod te kunnen bieden, is samenwerking met netwerkpartners van groot belang. Dit is makkelijker geworden sinds de invoering van de Wet straffen en beschermen in 2021, die het mogelijk maakt gegevens uit te wisselen met de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI), de 3 reclasseringsorganisaties (3RO) en gemeenten. Ad: “Voorheen mochten we pas gegevens delen nadat gedetineerden een toestemmingsverklaring hadden ondertekend.” Inge: “Nu kunnen we al in een vroeg stadium inspelen op problematiek rondom een cliënt.”

Idealiter organiseert de PI tijdens de detentie een startgesprek, waar naast iemand van de reclassering en team REG, ook de cliënt zelf en vertegenwoordigers van ‘de blauwe keten’ aanschuiven. Doel is het gezamenlijk maken van een plan van aanpak. Maar in de praktijk is zo’n gesprek er lang niet altijd. Ad: “Het komt met regelmaat voor dat we de cliënt al hebben gesproken voordat zo’n overleg kan worden ingepland.”

Open houding

De drie houden van aanpakken en dat is een eigenschap die ze ook zoeken bij de toekomstige opvolger van Ad. Maar het voornaamste is dat de nieuwe collega goed is in de omgang met gedetineerden. Dat vraagt een open houding, duidelijkheid en betrouwbaarheid. Inge: “Zeggen wat je doet en doen wat je zegt.” Een andere belangrijke eigenschap volgens Signald is ‘puur zijn’. Ad: “Gedetineerden zijn doorgaans behoorlijk streetwise en hebben het meteen door als je niet oprecht bent.” Luisterend naar de kwaliteiten waarover zijn opvolger moet beschikken, zegt hij met een grote grijns: “Ik denk dat ik ook solliciteer!”

‘Gedetineerden zijn doorgaans behoorlijk streetwise en hebben het meteen door als je niet oprecht bent’

Dakloze TCC-cliënt sliep liever niet
bij Traverse:

‘Toen ben ik
gaan **kraken**
en in tentjes
gaan wonen’

Een interview met Bob →

Bob raakte twintig jaar geleden dakloos. Zo’n vijftien jaar later was zijn situatie een casus voor het Team Complexe Casuïstiek van het Zorg- en Veiligheidshuis. Inmiddels gaat het veel beter, maar Bob ziet dat anders: “Er is altijd wel iets.”

Toen er een einde kwam aan de relatie met zijn toenmalige vriendin, was Bob* ook zijn woning kwijt “Het huis bleek op háár naam te staan. Zo was ik één keer dakloos. Een inschrijving bij de woningbouwvereniging had ik ook niet.” In het begin sliep hij bij vrienden en kennissen, later huurde hij kamers van particulieren. Na een periode in detentie belandde hij op straat, en sliep bij de nachtopvang van Traverse. “Je lag daar met z’n allen op één zaal. Toen ben ik gaan kraken en in tentjes in het bos gaan wonen.”

In die tijd, zo’n vijf jaar geleden, ging een regisseur complexe casuïstiek met Bobs situatie aan de slag. “Die vond dat het anders moest, dat het anders kón en is verder gaan kijken.” Het resultaat was dat Bob een dak boven zijn hoofd kreeg via Housing First en begeleiding door Tof Wonen.

Rob, ambulant begeleider bij stichting Self

lees verder op volgende pagina »

De volgende stap was dat Bob een contingentwoning kreeg van de woningbouwcorporatie. Dit is een sociale huurwoning met begeleiding, voor mensen die voorheen bij de maatschappelijke opvang of een vergelijkbare instelling zaten. Bijna raakte hij wegens klachten over overlast ook dit huis kwijt. Bobs regisseur wist een uithuiszetting te voorkomen, maar het was afgelopen met de begeleiding door Tof Wonen. “En toen zat ie ineens met ons opgescheept”, grapt z’n huidige begeleider Rob van Self.

In de drie jaar dat Rob nu bij Bob over de vloer komt, is er veel gebeurd. Zo brak Bob vele botten na een val van een ladder en raakte z’n tanden kwijt door een ziekenhuisbacterie. Hevige pijn aan z’n been probeerde hij te verdoven met veel alcohol. “Maar het laatste half jaar heeft hij flinke stappen gemaakt”, zegt Rob. Bob drinkt niet meer, is onder behandeling van een psycholoog en gaat naar dagbesteding. De TCC-regisseur heeft in het najaar van 2024 vastgesteld dat Bob hem niet meer nodig heeft. Rob: “Maar als er iets is, kunnen we bellen.”

**Bob is niet de echte naam van deze voormalige TCC-cliënt*

De rol van de regisseur complexe casuïstiek

Herhaalde meldingen over overlast en onveiligheid én het ontbreken van een passende oplossing, waren in 2019 reden om de casus van Bob op te schalen naar het Team Complexe Casuïstiek. In die tijd verbleef hij in een zelfgemaakt onderkomen van zeil en afgedankte materialen. Hij had al jaren geen vaste woon- of verblijfplaats, en dit leidde nogal eens tot conflicten en overlast. Bob was regelmatig onder invloed en wekte een agressieve indruk. Er kwamen bij de politie vaak meldingen binnen over ruzies en vechtpartijen waarbij hij betrokken zou zijn.

De regisseur bracht verschillende partijen bij elkaar en stemde met hen een scenario af. Daarnaast gebruikte hij zijn doorzettingsmacht om, buiten de gebaande paden om, een maatwerkoplossing te kunnen bieden. Dat werd onderdak via Housing First en begeleiding door Tof Wonen.

Toen Bob eenmaal een contingentwoning had van de woningbouwcorporatie, was daarmee de rust niet definitief teruggekeerd. Er kwamen klachten binnen bij de verhuurder over de overlast die Bob zou veroorzaken. Het gevolg was dat hij zijn huis en zijn begeleiding dreigde kwijt te raken. De regisseur wist dit te voorkomen. Na bemiddeling tussen Bob, de verhuurder en de begeleiding, kwam hij tot een voor iedereen aanvaardbare oplossing. Sindsdien is Bob in beeld bij Self.

Er waren korte lijntjes tussen de wijkagent en medewerkers van de woningbouwcorporatie. Zo werd voorkomen dat de situatie opnieuw uit de hand liep. Wat ook een positieve invloed had op Bob, was de vertrouwensband die begeleider Rob met hem wist op te bouwen. Langzaam maar zeker veranderde het leven van de voormalige zorgmijder, een ontwikkeling waaraan hij zelf ook bijdroeg wat hij kon.

In de herfst van 2024 nam de TCC-regisseur afscheid van Bob. De beschikbare zorg voldoet en er is geen behoefte meer aan een regisseur die afstemming zoekt tussen zorg- en veiligheidspartners. Bobs leven is in rustiger vaarwater terechtgekomen.

Een flinke stap vooruit in de aanpak van mensenhandel

Joyce Huijding, coördinator mensenhandel van de gemeente Tilburg

Al jaren is er vanuit de Midden-Brabantse gemeenten aandacht voor mensenhandel. Sinds 2025 is het als plustaak ondergebracht bij het Zorg- en Veiligheidshuis Midden-Brabant.

“Echt een flinke stap vooruit in de integrale aanpak van mensenhandel”, oordeelt Joyce Huijding, coördinator mensenhandel van de gemeente Tilburg.

Mensenhandel, ook wel uitbuiting genoemd, betekent dat mensen worden gedwongen om bepaalde dingen te doen waar anderen voordeel uit halen. Dat kan sekswerk zijn of het halen van drugs uit containers in de haven. Maar ook onderbetaalde en slecht gehuiste arbeiders horen erbij. Doordat (gedwongen) daders bij criminele uitbuiting zelf ook vaak slachtoffer zijn en degenen die er geld mee verdienen buiten schot blijven, is deze vorm van mensenhandel erg lastig aan te pakken.

Afgelopen jaar vond binnen het Zorg- en Veiligheidshuis Midden-Brabant een pilot plaats waarbij onderzocht werd of de aanpak van mensenhandel bij het Zorg- en Veiligheidshuis zou passen. “Dat bleek het geval”, vertelt Joyce. “Bij slachtoffers van mensenhandel is vrijwel altijd sprake van complexe casuïstiek. Psychiatrische problemen en verslavingsproblematiek gaan vaak samen. Ook is vaak sprake van LVB, een licht verstandelijke beperking”, stelt Joyce. De optelsom is dat mensen zich in feite niet zonder hulp kunnen onttrekken aan de mensenhandel.

Infrastructuur

“Binnen het samenwerkingsverband van het Zorg- en Veiligheidshuis kunnen we mensenhandel beter signaleren én aanpakken”, stelt Joyce. “Vermoedens van mensenhandel worden nu aangemeld bij het Zorg- en Veiligheidshuis. Vervolgens wordt al snel besloten welke netwerkpartners het beste bij zo’n casus betrokken kunnen worden.”

Op 10 maart start bij het Zorg- en Veiligheidshuis een nieuwe medewerker met het taakaccent mensenhandel, die de geïntegreerde aanpak gaat coördineren. Daarmee wordt een grote stap vooruit gezet, vindt Joyce, die zich bij de gemeente Tilburg blijft bezighouden met mensenhandel. “De aanpak wordt beter en effectiever. We kunnen slachtoffers beter helpen en krijgen meer zicht op de daders. Daarnaast komt de aanpak mensenhandel ook meer los te staan van mijn persoon. Het wordt ingebed in de regionale organisatie en dat is ook echt nodig. Want mensenhandel stopt niet bij gemeentelijke grenzen.”

‘MENSENHANDEL
STOPT NIET BIJ
GEMEENTELIJKE GRENZEN’

‘We weten elkaar makkelijk te vinden’

Hans Slagboom, burgemeester van Dongen en lid Toezichtsraad

“Zorg en veiligheid horen bij elkaar. Ik ben dan ook heel blij met de samenwerking die we hier in Midden-Brabant hebben tussen overheden en overige netwerkpartners. Als het nodig is weten we elkaar makkelijk te vinden”, stelt Hans Slagboom. Sinds juni 2024 is hij burgemeester van Dongen en lid van de Toezichtsraad van Zorg- en Veiligheidshuis Midden-Brabant. Wat is zijn eerste indruk?

“Wij hebben als Toezichtsraad bestuurlijke verantwoordelijkheid voor het Zorg- en Veiligheidshuis. Als alles goed gaat heeft de Toezichtsraad het rustig.” De Toezichtsraad komt drie keer per jaar bij elkaar. “De eerste keer dat ik daar aansloot, was ik pas twee weken in functie. En daar zat ik in een volle zaal tussen mensen die allemaal precies weten wat er speelt. Ik zat wel met mijn oren te klappen”, vertelt Hans. “Het viel me op dat het een heel gelijkwaardig gesprek was. Er was geen sprake van ‘jouw domein’ of ‘mijn domein’. Iedereen was echt samen bezig voor de mensen die dat nodig hebben. Zorg en veiligheid zijn een gezamenlijke verantwoordelijkheid, dat werd me snel duidelijk. Er wordt geen casuïstiek over de schutting gegooid.

Ik heb dat elders wel zien gebeuren: als het niet van mij is, dan is het van jou.”

Landelijke bijeenkomst

De tweede bijeenkomst van de Toezichtsraad trad Hans Slagboom op als vervangend voorzitter. Inmiddels zat hij goed in de materie. “Kort daarvoor was ik ook op de landelijke bijeenkomst van Nederlandse Zorg- en Veiligheidshuizen geweest. Daar werd het nieuwe Landelijke Kader gepresenteerd, dat wij in Midden-Brabant verder regionaal uitwerken. Het doel blijft helder: hoe kunnen we het beter doen voor onze inwoners? Soms gaat het om hele technocratische zaken, zoals gegevensdeling. Een belangrijk onderwerp, maar het wringt als de privacyregels ons belemmeren om inwoners optimaal te helpen. Ik hoop dat er met de WGS, de Wet gegevensdeling door samenwerkingsverbanden, verbetering komt. Tijdens de meest recente Toezichtsraad kwam bijvoorbeeld ook de AVE-systematiek aan de orde en daar ben ik enthousiast over. Op tijd opschalen om crisis te voorkomen. En heel belangrijk, ook weer afschalen als de situatie zich heeft gestabiliseerd. Mede door dit soort ontwikkelingen heb ik echt vertrouwen in de toekomst en de samenwerking.”

“Ik heb echt vertrouwen in de toekomst en de samenwerking”

Gezamenlijke sessies Kernteam & Ambtelijk Overleg

Het is nu echt ons overleg geworden

‘Kennis opdoen’ en ‘elkaar beter leren kennen’ blijken de belangrijkste doelen van de deelnemers aan de gemeenschappelijke sessies van het Kernteam en het Ambtelijk Overleg. Die sessies vinden meerdere malen per jaar plaats en beginnen nu echt hun vruchten af te werpen, vinden Mehtap Yilmaz en Maaïke Leinarts. “Er is een basis van vertrouwen ontstaan. Als het nodig is, zijn de lijnen opeens heel kort.”

Mehtap is als manager bij Novadic-Kentron lid van het Kernteam, Maaïke maakt als procesregisseur Zorg en Veiligheid bij de gemeente Oisterwijk deel uit van het Ambtelijk Overleg. De twee ontmoeten elkaar bij de gemeenschappelijke sessies en dat overleg is de afgelopen jaren echt gegroeid, is hun oordeel. Mehtap is er al vanaf het begin bij: “2023 was een soort opstartjaar. In het begin was het vooral ‘het overleg van het Zorg- en Veiligheids-huis’. En dat vier uur lang! Wat moesten we daar? Maar afgelopen jaar ging het veel beter. De deelnemers hebben nu vertrouwen in elkaar en het is helemaal ‘ons overleg’ geworden. Het is heel zinvol wat er wordt besproken. Je ontmoet medewerkers van netwerkpartners waar je met enige regelmaat mee samenwerkt, maar ook van partijen waar je zelden iets mee van doen hebt. De open manier waarop het overleg plaatsvindt, maakt dat je even iets kunt vragen en mensen stellen ook vragen aan mij. Het is veel interactiever geworden.”

Maaïke knikt bevestigend. “Dat gevoel wordt versterkt door niet alleen te overleggen op het Zorg- en Veiligheidshuis, maar ook op locaties van de netwerkpartners. Wij waren ook een keer de organisator en dat geeft echt eigenaarschap.” Dat eigenaarschap kan de komende jaren nog groeien, vindt Mehtap overigens. “We zouden bijvoorbeeld meer inbreng kunnen krijgen in de keuze van de onderwerpen voor de werkgroepen.”

Werkgroepen

Onderdeel van de gezamenlijke sessies zijn werkgroepen, die ieder een specifiek onderwerp behandelen. Mehtap: “Ik zit zelf bijvoorbeeld in de werkgroep ‘nauwer samenwerken in sociale wijkteams’. We stellen doelen voor de periode tot de volgende bijeenkomst en komen dan ook tussentijds nog bij elkaar.” De sessie erna wordt verslag gedaan aan de gehele groep. Maaïke: “Door die sessies en doordat we van elkaar horen waar we mee bezig zijn, krijg je een olievlekwerking. Het kennisniveau stijgt, we leren elkaar steeds beter kennen en de

hele samenwerking verloopt steeds beter. Als ik voor de ene zaak even op de Paleisring moet zijn, loop ik voor een andere zaak gewoon even binnen bij – bijvoorbeeld – de politie. De samenwerking als geheel wordt veel beter door dat informele circuit. We staan echt samen aan de lat om die cliënten met complexe casuïstiek te helpen.”

Netwerken

“Ik ga ook elke keer met veel plezier naar die bijeenkomsten toe”, vervolgt Maaïke. “Wat ik daar hoor en leer, neem ik vervolgens weer mee naar onze gemeente, bijvoorbeeld naar de wijkteams. Dan kan het gaan om netwerk-contacten, maar bijvoorbeeld ook om hoe zaken in de andere regiogemeenten worden aangepakt. En misschien wel het belangrijkste: ik wil het vertrouwen dat ik heb in onze netwerkpartners overdragen.”

Dat vertrouwen is belangrijk voor een goede samenwerking. Maaïke: “Soms heb je casussen waarin veel overleg wordt gevoerd, maar de zaak toch niet beheersbaar wordt. Dan gaat het wringen. Op zulke momenten heb je dat onderlinge vertrouwen keihard nodig. Als een partner zegt dat het op een bepaald moment onmogelijk is om in te grijpen, is dat frustrerend voor iedereen, maar we accepteren dat wel van elkaar. En uiteindelijk kunnen we tegen elkaar zeggen dat we het maximale hebben gedaan wat mogelijk was, zonder onderlinge wrok of boosheid.”

Samenwerkingsagenda

Komend jaar wordt de nieuwe regionale Samenwerkingsagenda een belangrijk agendapunt bij de gezamenlijke sessies. Eind vorig jaar is de eerste voorzet al gegeven. Mehtap: “Mariëlle Jansen van het Zorg- en Veiligheidshuis heeft het nieuwe Landelijk Kader gepresenteerd. Daar moeten wij mee aan de slag. We gaan de landelijke thema's vertalen naar de regio. Ik heb er nog niet echt gevoel bij wat we daarmee moeten, maar dat hoeft ook nog niet. Dan is het ook wel weer érg fijn dat het Zorg- en Veiligheidshuis dit agendeert en dat zij ook de begeleiding oppakken.”

‘Het kennisniveau stijgt, we leren elkaar goed kennen en de samenwerking verloopt steeds beter’

A portrait of Maaïke Leinarts, a woman with long reddish-brown hair and glasses, wearing a red top and a dark jacket. She is standing in front of a window with a stained glass design. In the top right corner of the page, there are three red navigation icons: a double left arrow, a double right arrow, and a hamburger menu icon.

Maaïke Leinarts
procesregisseur Zorg en Veiligheid bij de gemeente Oisterwijk

A portrait of Mehtap Yilmaz, a woman with dark hair, smiling, wearing a light blue button-down shirt under a dark blazer.

Mehtap Yilmaz
manager Novadic-Kentron

‘De nieuwe Samenwerkingsagenda moet echt van het netwerk zijn’

Monique van der Werf, veranderkundige en strategisch adviseur

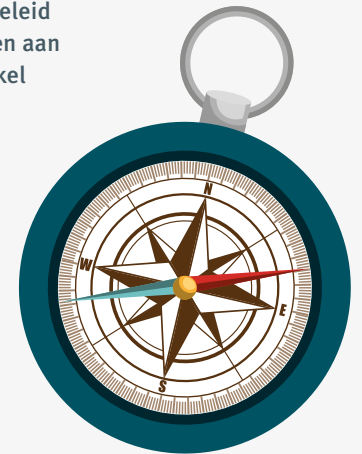

November vorig jaar werd het nieuwe Landelijk Kader van de Nederlandse Zorg- en Veiligheidshuizen vastgesteld: Met zorg aangepakt! Kwartiermaker Monique van der Werf kreeg de opdracht om op basis daarvan te komen tot een breed gedragen meerjarige Samenwerkingsagenda. Dat wordt de opvolger van de welbekende Meerjarenagenda.

Monique van der Werf, veranderkundige en strategisch adviseur, heeft ruime ervaring op het gebied van zorg en veiligheid. “Ik heb jarenlang voor het ministerie van Justitie en Veiligheid gewerkt en daarbij veel samengewerkt met de Zorg- en Veiligheidshuizen. Ik heb gezien wat de kracht is van een sterke netwerkorganisatie, maar ook welke uitdagingen er nog liggen. Ik weet dat er vaak een grote afstand bestaat tussen het Haagse en de regio’s, en tussen beleid en praktijk. Het heeft geen zin om in Den Haag een kader op te stellen en dat op te leggen aan de regionale Zorg- en Veiligheidshuizen. Ik zie mezelf in dit project ook echt als de schakel tussen de landelijke ambitie en de lokale en regionale praktijk.”

Strategisch kompas

Als kwartiermaker werkt Monique aan de totstandkoming van de meerjarige Samenwerkingsagenda. “Die moet dienen als strategisch kompas dat de samenwerking versterkt, knelpunten oplost en concrete resultaten oplevert, zowel in landelijk als regionaal verband”, vertelt ze. Daarbij wordt specifiek gekeken hoe landelijke en regionale partijen elkaar kunnen versterken en hoe zij samen een toekomstbestendig zorg- en veiligheidsnetwerk kunnen bouwen.

‘Midden-Brabant is een stevige regio, met veel energie in de samenwerking’

[lees verder op volgende pagina »](#)

Monique: “Dat doe ik niet alleen vanuit een landelijk perspectief, maar juist in co-creatie met de Zorg- en Veiligheidshuizen en de regionale netwerkpartners. Alleen zo komen we tot een gecombineerde weergave van landelijke opgaven, gedeelde uitdagingen en een uitvoerbare praktijk.”

De Samenwerkingsagenda moet echt van het netwerk zijn, stelt Monique. “Ik ben de verkennen en zet de piketpaaltjes uit. Overigens hoeven we geen enorme koerswijzigingen te verwachten. Er staat immers al een mooie basis om trots op te zijn. Het gaat er nu vooral om dat er meer focus komt. Daar waar nodig willen we werken aan een duidelijker identiteit van de Zorg- en Veiligheidshuizen. Ook zullen we streven naar meer onderlinge uniformiteit. We willen de kracht van de regionale netwerken inzetten door kennis en expertise te bundelen. Zo kunnen we samen het verschil maken.”

Wat krijgt prioriteit?

Die identiteit is van belang, omdat er veel op de Zorg- en Veiligheidshuizen afkomt. Wat krijgt prioriteit? “Verward en onbegrepen gedrag blijft vermoedelijk een belangrijk thema, net als huiselijk geweld en kindermishandeling. Maar welke plustaken wil en kun je daarnaast nog oppakken? Belangrijk voor jezelf om te weten, maar ook voor verwijzers.” Ook in dat opzicht blijken er soms grote verschillen te zijn tussen de Zorg- en Veiligheidshuizen.

Eind 2024 startte Monique met een eerste verkenning. Daarbij bezocht zij ook een gezamenlijke sessie van Kernteam en Ambtelijk Overleg in Midden-Brabant. “Ik heb daar mijn opdracht uitgelegd en gesproken met diverse partners. Het viel me op dat Midden-Brabant een stevige regio is. Er zit een heel goede energie in de samenwerking”, oordeelt de kwartiermaker. “Dat merkte ik ook toen ik presentaties bijwoonde en aanwezig was bij diverse werkgroepjes. De mensen kennen elkaar en dat is van enorm belang. Deze mensen houden elkaar vast. Ook als het lastig wordt, als er problemen optreden. Niet alle Zorg- en Veiligheidshuizen zijn al zo ver.”

Zaken samenpakken

Bij het uitvoeren van haar opdracht probeert Monique zoveel mogelijk zaken samen te pakken. “Soms zijn er wel erg veel plannen, visies en agenda’s. De Landelijke Stuurgroep Zorg en Veiligheid komt ook met een strategische agenda, die wordt opgesteld door de VNG. We hebben nu afgesproken om de krachten te bundelen met de Samenwerkingsagenda waar ik aan werk. Zo komt er één duidelijke koers voor het regionaal beleid. Daarbij willen we de partners niet overvragen, maar juist efficiënter laten samenwerken.” De Samenwerkingsagenda moet faciliterend zijn aan de eigen koers van de Zorg- en Veiligheidshuizen. Een belangrijke uitdaging voor de kwartiermaker is dan ook om landelijke richtlijnen en regionale verschillen op elkaar af te stemmen. Elke regio heeft een eigen dynamiek en andere uitdagingen. De komende tijd worden er verschillende werksessies georganiseerd om tot een eerste invulling en uitwerking te komen. Het is de bedoeling dat de nieuwe Samenwerkingsagenda in de loop van 2025 door de landelijke stuurgroep wordt vastgesteld. Zo nodig vliegen we expertise in.”

Scan de qr code naar Landelijk Kader

‘Tijdig opschalen voorkomt onnodige escalatie’

Het aantal meldingen van verward gedrag neemt flink toe. Eén van de manieren waarop gemeenten dat tegen willen gaan is de implementatie van het AVE-model. Het geeft antwoord op belangrijke vragen. Hoe werk je samen? Wanneer ga je op- en afschalen? Wie heeft de regie en zijn verantwoordelijkheden en taakverdeling meteen duidelijk? Het AVE-model wordt inmiddels door verschillende Midden-Brabantse gemeenten gebruikt. Samen met het Zorg- en Veiligheidshuis wordt onderzocht of dit op regionaal niveau geïmplementeerd kan worden.

Dorien Jaartsveld, verbindingsregisseur zorg en veiligheid gemeente Waalwijk
Sjors Slaats, wethouder sociaal domein gemeente Waalwijk

“Het AVE-model wordt al jaren gebruikt in het veiligheidsdomein”, vertelt Dorien Jaartsveld, verbindingsregisseur zorg en veiligheid bij de gemeente Waalwijk. “Alle veiligheidsregio’s passen het toe. De laatste jaren is het ook in opkomst voor escalaties in het sociale domein. Meerdere gemeenten zijn daar mee bezig en iedereen doet dat op zijn eigen manier. Nu hebben we afgesproken dat we onderzoeken of we het model binnen de Midden-Brabantse gemeenten gezamenlijk gaan implementeren, met het Zorg- en Veiligheidshuis.”

Sociale veerkracht

Het AVE-model sluit goed aan bij de huidige ontwikkeling in het sociaal domein, die gericht is op het versterken van de sociale veerkracht van inwoners, legt Dorien uit. Het model omschrijft vier fasen, waarbij de eigen regie van de inwoners steeds verder afneemt. Dat maakt het in feite tot een escalatieladder. Fase 1 betreft het grote merendeel van de mensen; die redden zich prima zonder ondersteuning. Sommige mensen hebben af en toe hulp nodig bij het oplossen van problemen. Dat is fase 2. Bij fase 3 wordt het zorgelijk, want dan zijn er grote problemen en de persoon zelf ziet dat vaak niet. Bij fase 4 loopt

[lees verder op volgende pagina »](#)

de zaak uit de hand: er is sprake van zeer complexe problematiek, overlast, falende ondersteuning en vaak ook aandacht in de media. In het AVE-model wordt zorgvuldig afgestemd wie bij de escalatie naar een hogere fase verantwoordelijk is, wie de casusregie en de proces-regie verzorgt. De kracht van het model is dat gewerkt wordt vanuit een uniforme aanpak en dat het structuur biedt in de afstemming. Toepassing van het AVE-model biedt grote voordelen. Door tijdig op te schalen kan worden voorkomen dat een problematische situatie nog verder uit de hand loopt. “Daarmee kun je de schade beperken”, stelt Sjors Slaats, in Waalwijk de wethouder die gaat over het sociaal domein. Als de situatie vervolgens is gestabiliseerd, is het model ook weer heel zinvol bij het afschalen. “We willen geen onnodige druk op de professionals. Zodra dat kan schalen we af. Het ultieme doel is fase 1: zelfredzaamheid. Maar we weten ook wel dat dat voor sommige mensen echt niet haalbaar is.”

Goede afspraken

“Om dit lokaal, maar zeker ook regionaal te implementeren, zijn er veel partijen die moeten samenwerken”, legt Slaats uit. “Dat vraagt om goede afspraken, maar zeker ook het vertrouwen tussen netwerk-partners dat afspraken worden nagekomen. Ook binnen de gemeente vraagt het om afstemming, want zorg valt onder mijn verantwoorde-lijkheid, maar veiligheid hoort bij de burgemeester. Dan moet je de schotten doorbreken. Gelukkig zitten burgemeester Sacha Ausems en ik echt op één lijn. We doorzien de samenhang steeds beter.”

‘Het implementeren van het AVE-model vraagt samenwerking van veel verschillende partijen’

De gezamenlijke invoering van het AVE-model gebeurt in Midden-Brabant onder de paraplu van het Zorg- en Veiligheidshuis. Dorien: “We hebben werkgroepen gevormd, die elk een bepaald onderwerp onderzoeken. Als we weer met alle betrokken partners bij elkaar komen, delen we de resultaten en zo zetten we samen flinke stappen vooruit.”

Er wordt ook over de grenzen van de eigen regio gekeken. Dorien: “Binnenkort gaan we samen met andere Midden-Brabantse gemeen-ten op bezoek in Noord-Limburg, waar ze al ver zijn met de imple-mentatie van het model en waar de ervaringen heel positief zijn.”

Vijftig casussen

Om precies helder te krijgen wanneer opschaling noodzakelijk is, doet Waalwijk nu onderzoek. Twee jaar lang worden vijftig complexe zorg- en veiligheids-casussen binnen de gemeente uitgesplozen. Het zijn casussen waarin sprake was van AVE fase 3 of 4 en de situatie dus flink escaleerde. Wat gebeurde er precies? Waren er momenten waarop toepassing van bepaalde instrumenten escalatie had kunnen voorkomen? Dorien: “Juist het bestude-

ren van al die casussen gaat ons ontzettend veel kennis opleveren. Over de manier waarop de samenwerking functioneert, maar ook of we tot handelingsperspectieven kunnen komen in het voorliggende veld. We hopen dat ook duidelijk wordt waar de gaten in ons aanbod zitten. De resultaten van het onderzoek delen we weer met de andere Midden-Brabantse gemeenten.”

AVE-model

Fase 1	Fase 2	Fase 3	Fase 4
Betreft het grote merendeel van de mensen; die redden zich prima zonder ondersteuning.	Sommige mensen hebben af en toe hulp nodig bij het oplossen van problemen.	Het wordt zorgelijk want er zijn grote problemen en de persoon zelf ziet dat vaak niet.	De zaak loopt uit de hand: er is sprake van zeer complexe problematiek, overlast, falende ondersteuning en vaak ook aan-dacht in de media.

Beter onderbouwd kiezen voor **plustaken**

Laurie de Vroom & Mariëlle Jansen

Het Zorg- en Veiligheidshuis Midden-Brabant (ZVHMB) is succesvol en wordt steeds bekender. Daarmee komen er ook steeds meer taken op het Zorg- en Veiligheidshuis af. Maar wat pakken we op en wat past beter bij een van de netwerkpartners? Om dat op een objectieve manier te kunnen beoordelen werd afgelopen jaar een afwegingskader ontwikkeld, met acht criteria. Die maken een onderbouwde beslissing mogelijk.

lees verder op volgende pagina »

Laurie de Vroom, sinds maart vorig jaar manager in opleiding bij het ZVHMB, vroeg zich al vrij snel af hoe dat nou gaat met de plustaken. “We krijgen regelmatig aanvragen voor plustaken. Maar hoe bepaal je nou of iets bij het Zorg- en Veiligheidshuis hoort?” Haar collega Mariëlle Jansen, beleidsmedewerker bij het ZVHMB, vertelt dat voorheen ook wel werd gekeken of een taak er al dan niet bij paste. Maar dat kon beter. “Na overleg hebben we de Toezichtsraad voorgesteld om te gaan werken aan een lijst met handzame criteria, om zorgvuldig te kunnen besluiten wat we wel en niet doen. Daar werd positief op gereageerd.”

Privacy-vraagstukken

Midden-Brabant is voorlopig het enige Zorg- en Veiligheidshuis dat werkt aan dergelijke criteria. Toch past het in een landelijke trend: ook de Nederlandse Zorg- en Veiligheidshuizen maakt in het nieuwe Landelijk Kader een scherp onderscheid tussen basis- en plustaken. Laurie: “Dat onderscheid is op operationeel vlak vooral belangrijk voor privacyvraagstukken. Waar het gaat om onze basistaken, het regisseren van complexe casuïstiek, is er wetgeving. Maar voor plustaken is niet vastgelegd wat we mogen delen en wat niet. Dat moet dus per geval worden vastgesteld met behulp van het Handvat Gegevensdeling.”

Inmiddels zijn in nauw overleg met het Kernteam acht criteria opgesteld. “Het doorlopen van die criteria dwingt tot het nemen van beslissingen”, stel Mariëlle. “Wie wordt verantwoordelijk? Welke partijen zijn betrokken, en staan die er echt achter? Is het project voor heel Midden-Brabant van belang, of voor één gemeente? Is de financiering op orde?” Laurie vult haar aan: “Het voornaamste doel is: samen met het netwerk bepalen wat we doen, en waarom we dat doen. We hopen dat dat leidt tot meer gedragen eigenaarschap.”

Een plustaak voor het Zorg- en Veiligheidshuis?

- 1 Is er een wettelijke taak/grondslag voor de plustaak? Welke?
- 2 Draagt de plustaak bij aan de gezamenlijke missie van het netwerk ZVHMB?
- 3 Is het de verwachting dat de uitvoering van deze plustaak plaatsvindt gedurende de looptijd van het landelijk kader (tot 2030)?
- 4 Zijn er voor de inzet van de plustaak aanvullende financiële middelen nodig en waar komen deze financiële middelen vandaan?
- 5 Is de plustaak voor de gehele regio Midden-Brabant? Of is dit op termijn te realiseren?
- 6 Beschrijf waarom deze plustaak niet in een bestaand(e) project/organisatie uitgevoerd kan worden.
- 7 Is duidelijk wat er geleverd moet worden door het bureau ZVHMB?
Functies van het bureau ZVHMB :
 1. Regie
 2. Advies- en Triagepunt
 3. Radar voor trends
 4. Netwerkgeregule
- 8 A. Welke netwerkpartners zijn betrokken bij deze plustaak?
B. Is er bij deze netwerkpartners voldoende (bestuurlijk) draagvlak?

Welkom bij
Wijkrechtspraak
Tilburg

Paul Rouwen

‘Wijkrechtspraak is beter voor de burger’

Wijkrechter Paul Rouwen en projectleider Lise Lorello-Willeboordse kijken positief terug op het eerste jaar Wijkrechtspraak Tilburg. Paul: “Nog meer dan bij andere zittingen, is hier alle ruimte voor het verhaal van de burger.”

Bij Wijkrechtspraak komen vier soorten zaken aan bod: strafzittingen, echtscheidingszaken en zittingen over schulden en leerplicht. In het laatste geval gaat het om een gesprek tussen de leerling die niet naar school gaat en de rechter (die bewust geen toga draagt). “Van de 45 kinderen die we hebben gesproken, gaan er alweer 43 naar school”, zegt Lise.

Bij de echtscheidingszaken draait het, veel meer dan bij een ‘klassieke’ procedure, om het overbruggen van tegenstellingen in het belang van de kinderen. Lise: “De zitting heeft de vorm van een dialoog, waarbij nadrukkelijk oog is voor de problemen van het gezin.” Een ander verschil is dat de wijkrechter al vroeg in de procedure over informatie beschikt uit het Multidisciplinair Overleg (MDO). “De analyse van wat er aan de hand is, wordt zo sterk naar voren gehaald in de tijd.”

Wijk- en persrechter Paul Rouwen neemt schuldenzittingen voor zijn rekening. Samen met mensen met betalingsproblemen en hun schuldeisers, in dit geval woningbouwcorporaties en zorgverzekeraars, zoekt hij naar een oplossing die burgers verder helpt.

‘Misschien kan een van uw vrienden ’s avonds komen eten?’

“Ik zie dat u heel erg worstelt met het leven”, spreekt wijkrechter Pleun Wijffels de 39-jarige man uit Tilburg Noord toe, die als verdachte tegenover haar zit. Met haar vonnis wil ze dan ook stimuleren dat de man ‘met zichzelf aan de slag gaat’.

“Dat krijgen we ook van hen terug”, zegt hij. “Het gaat om kleine aantallen mensen, met complexe problemen, maar naderhand zijn ze blij dat ze zijn geweest. Dat blijkt uit de evaluatieformulieren die we hen vragen in te vullen na afloop van de zitting.” Aan de hand van smileys geven wijkbewoners aan hoe tevreden ze waren. Paul: “Ze voelen zich gehoord en geholpen en kunnen weer vooruit.”

De gangbare manier waarop de rechtspraak werkt, is volgens hem niet goed of slecht. “Maar dit is beter voor de burger.” Lise geeft regelmatig voorlichting over het fenomeen Wijkrechtspraak, bijvoorbeeld bij ouderkamers van scholen in de wijk. “We hopen mensen ervan te doordringen dat we echt iets voor hen kunnen betekenen.” En dan helpt het dat de rechter aanwezig is in de wijk. “Ik hoor regelmatig: Als de zaak in Breda was geweest, was ik niet gekomen.”

De strafzaak wordt behandeld op de eerste verdieping van wijkcentrum De Ypelaer. De man heeft, naast zijn advocaat, een goede vriend meegenomen. Verder zijn medewerkers aanwezig van de Toegang, Reclassering Nederland en SenseZorg. De laatste drie hebben plaatsgenomen naast de verdachte, aan een ovale tafel waaraan ook de wijkrechter, de officier van justitie en de griffier zitten.

Het strafbare feit waarvoor de man zich moet verantwoorden, vond twee maanden eerder plaats, vlakbij het wijkcentrum. In november trapte hij een deur in en drong een huis binnen, omdat hij verhaal wilde halen bij de nieuwe partner van zijn ex. Hij houdt hem verantwoordelijk voor de onveilige omstandigheden waarin zijn kinderen volgens hem opgroeien.

De inwoner van Tilburg Noord heeft een problematische relatie met de moeder van zijn kinderen en worstelt met traumatische ervaringen uit het verleden. Daarnaast heeft hij een ernstig bedrijfsongeval gehad, waardoor hij kampt met fysieke klachten en niet of nauwelijks kan werken.

De kwestie tijdens de zitting is vooral: hoe nu verder? Die vraag is al eerder aan de orde geweest tijdens een Multidisciplinair Overleg (MDO) in het Zorg- en Veiligheidshuis. De reclassering adviseert een dagbehandeling voor de getraumatiseerde man en begeleiding door SenseZorg, met een voorwaardelijke straf als stok achter de deur. Maar de man gaat liever naar een kliniek: “Na zo’n dagbehandeling is er niemand die mij thuis opvangt.” De rechter stelt een praktische oplossing voor: “U kunt na de therapie uw begeleider van Sense bellen. En misschien kan een van uw vrienden ’s avonds komen eten?”

Ze legt een voorwaardelijke taakstraf van 40 uur op, zoals de officier van justitie had geëist. Ook mag hij een jaar lang niet in de buurt komen van het huis waar hij de deur heeft ingetrapt. De man zelf had liever helemaal geen straf gehad: “Voor mij is iedere dag al een straf. Alles wat daar bovenop komt, is extra belastend.”

Zorg- en Veiligheidshuis
krijgt rol in Preventie met Gezag:

‘We zijn er niet om jongeren te pampere’

Carlo, specialist veiligheid en programmamanager ondermijning

Erik, teamleider CC&R

Voorkomen dat jongeren of jongvolwassenen in de criminaliteit terechtkomen. Dat is het doel van het programma Preventie met Gezag. Erik en Carlo vertellen over ‘de motor’ die gebouwd moet worden om het programma te laten draaien. Dat begint met het digitaal bij elkaar brengen van signalen over individuele jongeren. In de toekomst willen ze ook criminele trends kunnen signaleren.

Drugs uithalen in havengebieden, een explosief laten afgaan bij een woning of je bankpas afstaan voor strafbaar gebruik. Jongeren laten zich op tal van manieren misbruiken door criminelen. Vooral in aandachtswijken met multiproblematiek belanden ze makkelijk in de klauwen van de georganiseerde misdaad. “In die meest kwetsbare wijken wil je het verschil maken. Dat doen we met een mix aan interventies”, zegt Carlo, die bij de gemeente Tilburg werkt als programmamanager ondermijning.

Preventie met Gezag wordt ingezet in de Tilburgse wijken Groenewoud, Noord en West. “Het programma richt zich op de leeftijdscategorie 0-27 jaar. We onderscheiden vier groepen: kwetsbare jeugd, jonge aanwas, doorgroeiers en de harde kern”, zegt Erik, die bij het Zorg- en Veiligheidshuis leiding geeft aan het team CC&R (Complexe Casuïstiek en Re-integratie ex-gedetineerden).

[lees verder op volgende pagina »](#)

Het heeft grote impact op een wijk als veel jongeren - al dan niet onder bedreiging - verstrikt raken in criminele netwerken. Normen vervagen, het gevoel van veiligheid en leefbaarheid nemen af. Ook voor jongeren zelf zijn de gevolgen groot. Carlo: “Criminelen maken handig gebruik van het puberbrein. Op deze leeftijd denken ze niet na over de gevolgen van hun daden. Maar als ze hun pinpas afgeven, lopen ze het risico op de zwarte lijst van banken terecht te komen, waardoor ze geen rekening meer kunnen openen.” Erik: “Probeer dan maar eens een baan te krijgen, een huis te huren of te kopen.”

Rol Zorg- en Veiligheidshuis

Binnen het programma trekken justitiële partners als politie, OM, (jeugd)reclassering en Raad voor de Kinderbescherming samen op met lokale partners. Carlo: “Denk daarbij aan de Toegang, onderwijs, gemeente en R-Newt jongerenwerk.” In de woorden van Carlo moet er “een motor worden gebouwd” om de bij de doelgroep betrokken partners aan elkaar te verbinden. De rol van het Zorg- en Veiligheidshuis Midden-Brabant ligt voor de hand. “Veel partners maken al deel uit van het samenwerkingsverband.”

Ook binnen Preventie met Gezag is het Zorg- en Veiligheidshuis de plek waar informatie verzameld wordt, zo nodig met de daaruit voortkomende casusregie. Erik: “Mijn team heeft een plan gemaakt voor de inrichting van één plek, waar alle signalen over criminele jeugd bij elkaar komen.” De samenwerkingspartners binnen het Zorg- en Veiligheidshuis hebben elke dag een ochtendbriefing. Daar wordt binnen 24 uur na de melding de ernst beoordeeld en bepaald wat nodig is. Straks gebeurt dat ook voor deze categorie jongeren. Erik: “Je moet er snel bij zijn, want jonge aanwas kan in een week tijd doorgroeier zijn geworden.”

Ook repressief als het moet

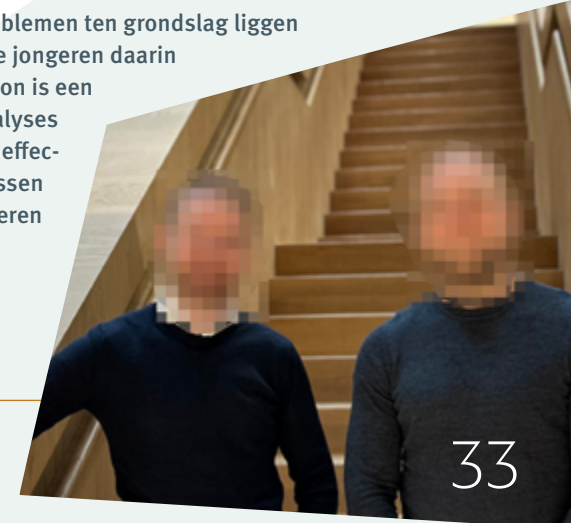
“We willen al in een vroeg stadium bij zo’n casus betrokken zijn, door een plek te creëren waar partners elkaar kunnen vinden”, zegt Carlo. Wat voor deze doelgroep goed kan werken, is de werkwijze die nu al wordt toegepast bij het project koppelvlakken. Door bij de casus betrokken partners bij elkaar te brengen, ontstaat een gezamenlijk beeld van de jongere. Dat maakt een effectieve maatwerkaanpak mogelijk.

Carlo: “We proberen bij Preventie met Gezag negatieve incidenten om te bouwen naar nieuwe perspectieven. Maar we zijn er niet om jongeren te pamperen. We werken ook repressief als het moet.” Door de aanwezigheid van wijkrechtspraak in Noord en West kunnen jongeren in die wijken relatief snel en dichtbij huis bestraft worden. Carlo: “Wijkrechtspraak is een van de aanpakken die door Preventie met Gezag mogelijk wordt gemaakt.”

‘Criminelen maken handig gebruik van het puberbrein van kwetsbare jeugd’

Stip op de horizon

Het triagepunt en de gezamenlijke aanpak die daaruit moet voortkomen, richt zich op individuele gevallen. Erik: “Daarnaast hebben we een breed informatiebeeld nodig: we willen bijvoorbeeld weten welke criminele organisaties waar actief zijn, welke problemen ten grondslag liggen aan ondermijnende criminaliteit en hoe jongeren daarin worden meegezogen.” Stip op de horizon is een netwerksamenwerking waarbinnen analyses worden gemaakt, trends gesignaleerd, effecten van interventies gemeten en successen gedeeld. Carlo: “We willen van elkaar leren wat werkt en hoe dat het beste werkt.”

Contactgegevens

Adres: **Paleisring 144 | 5038WZ Tilburg**
 Telefoon: **013 - 751 67 50**
 (ma t/m vr 08.30 - 17.00 uur)

Postadres: **Postbus 16 | 5000 AA Tilburg**
 E-mailadres: **zorgveiligheidshuis@tilburg.nl**
 Website: **www.zvhmiddenbrabant.nl**

V.l.n.r.: Carine van Oostveen (*manager*), **Erik** (*teamleider CC&R*),
Saskia van Gestel (*project- en management ondersteuner*),
Bart Pijnenburg (*teamleider CC&R*), **Mariëlle Jansen** (*beleidsmedewerker*)

Onze samenwerkende partners

Aangesloten regiogemeenten

Strafrechtpartners

Zorgpartners

Colofon

Concept & Tekst: Caroline Moerland en Maarten Bokslag | Concept & Ontwerp: Studio X-Hoogte Tilburg

**ZORG- &
VEILIGHEIDSHUIS**
MIDDEN-BRABANT

